

Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

24

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

De jeep daalde de helling af...

Zie « De Avonturen van Dzidziri » (blz. 6).

Wie 't schoentje past...

WAT heb je 't liefst, of wat zou je 't liefst hebben : Broers of zusters ? » zo luidde een van de laatste vragen van onze rubriek **JULLIE KRIJGEN HET WOORD.** Daar de antwoorden reeds gepubliceerd werden, konden jullie zelf een mening vormen omtrent de wensen en het oordeel van onze correspondenten. Bij het lezen van de tientallen antwoorden, die op bovenstaande vraag toekwamen, is het me opgevallen dat de meisjes er, over het algemeen, nogal bekaaid uitkwamen. Telkens weer stootte ik op volgende zinnetjes :

— Liever broers want zij babbelen niet zoveel « als de meisjes ». — Gaan niet alles overdragen « zoals de meisjes. » — Zijn geen kwaadsprekers « zoals de meisjes ». — Hun tong is minder gespleten « dan die van de meisjes ». — Kletsen niet achter je rug « zoals de meisjes », enz., enz.

Ik meende krachtdadig te moeten protesteren tegen de ongegronde beschuldigingen van die weinig galante jongens, maar... men raadde me aan uiterst voorzichtig te zijn want, zo zei men, meisjes kunnen inderdaad heel aardig hun mondje roeren en bij sommigen is overdragen een tweede natuur !

'k Weiger nog steeds dit te geloven en meen, integendeel, te weten dat de zusjes hun broers dikwijls uit de nesten helpen, dat ze het kattekwaad van hun broers vergoelijken, moeders aandacht van gescheurde vesten, verloren sjerpen en handschoenen trachten af te wenden en ze meer dan eens als bliksemafleider moeten dienen...

Moesten er nu toch meisjes zijn die babbelen als eksters, iedere nietigheid overdragen en steeds weer stof vinden om hun broers zwart te maken, dan zouden deze er goed aan doen hun tongetje leren bedwingen anders worden het allemaal Xantipes ofte hellevegen en aan één dergelijk exemplaar (Xantippe was de vrouw van Socrates en bekend om haar boze tong) heeft de geschiedenis immers meer dan genoeg !

Kuifje

Onze brievenbus

Herwig Speliers, Diksmuide. — Al zijn er zoveel jaloerse mensen en gaat het niet zo schitterend in de wereld, zou 'k niet te pessimistisch zijn. Denk ook eens aan de vakantie die weer op komst is en aan de Zomer. Je voorliefde voor cabaretzangers kan ik absoluut niet delen. Jij bent zeker voor andere, betere muziek vatbaar. Misschien doe je geen moeite genoeg naar betere muziek te luisteren !

Frans Romeyns, Overboelare. — Een roman of een verhaal bouwen op een historisch gegeven is altijd interessant en boeiend, maar de schrijver moet zich behoorlijk documenteren vooraleer er zich aan te wagen. Het is ook niet genoeg te schrijven, dat ridder van Maldewijk werd neergestoken. De lezer weet aan het einde van het verhaal graag door wie en waarom.

Hendrik Wouters, Wetteren. — Als wij schrijven « Snake en zijn handlangers » bedoelen wij met deze handlangers de medeplichtigen. Hoor je in de radio 's morgens « handlangers » vragen, worden hiermee helpers, gasten of metselaarsknechten bedoeld.

Rudolf Hendrix, Vilvoorde. — Hartelijk welkom in de grote familie ! Je pasfoto kan dienen alhoewel je ondertussen zeker een heel stuk gegroeid bent. Wanneer je me nog een brief schrijft, mag je op de omslag zetten « Aan Kuifje ». Alle andere formules kun je achterwege laten.

Jozef Goevaerts, Schelle. — Hartelijk welkom in de club. Je eerste brief was niet lang, maar ik veronderstel dat er een tweede volgt, waarin je me zult vertellen welk verhaal je het liefst leest en welke kroniek je voorkeur heeft. Ga je nu ook flink propaganda maken zodat we weldra in Schelle een hele schaar vrienden tellen ?

J. Van den Brandt, Costermansstad. — Ons weekblad wordt regelmatig naar het nieuwe adres verzonden. We hopen dat jullie het ook ontvangen en reeds ingeburgerd zijn in de nieuwe omgeving.

DE SCHAT VAN DE GEUZEN

Wij herinneren er aan dat de lezers van « Kuifje » vermindering bekomen op de prijzen voor het toneelstuk « De Schat van de Geuzen » dat in het kasteel van Beersel wordt opgevoerd. De plaatsen kosten : 100, 80, 60 en 40 frs., doch voor de Kuifjesvrienden, die onderstaande bons uitknippen, slechts 80, 60, 40 en 20 frs.

De leden van de club betalen, op vertoon van hun lidkaart : 50, 30, 20 en 15 frs.

« De Schat van de Geuzen » wordt opgevoerd in het kasteel van Beersel, iedere Zaterdag, om 20 uur, en iedere Zondag, om 16.30 uur en 20 uur.

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — *Drukkerij* : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

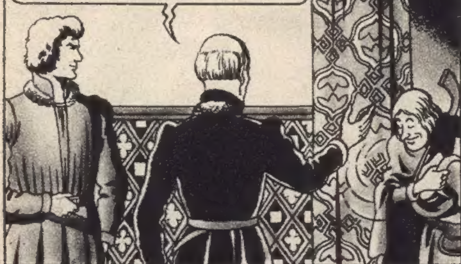
(Wordt voortgezet.)

KUIFJESBON • BEERSEL •

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Dank zij ridder Jan lopen de Vrijbuiters een gevoelige nederlaag op en vluchten het bos in. Geert, de verrader, werd gevangen genomen, doch wist te ontsnappen...

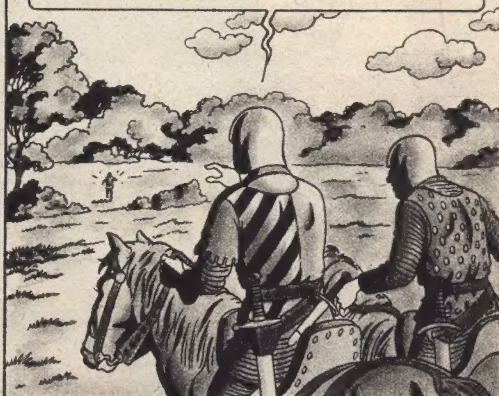

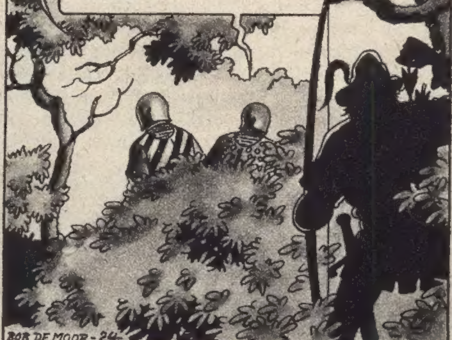

(Wordt voortgezet.)

DE KOMEET

Vrij naar **ERCKMANN-CHATRIAN.**
Illustraties van **J. LAUDY.**

VORIG jaar, even voor Carnaval, deed in de goede stad van Huneburg het gerucht de ronde dat de wereld zou vergaan. Het was doctor Zacharias Piper van Kolmar, die het onaangenaam nieuws had verspreid. Men kon het lezen in de ***Hinkende Courant***, de ***Volmaakte Christene*** en vijftig andere almanakken.

Zacharias Piper had uitgerekend dat er op vastenavond een komeet zou uit de hemel komen met een staart van wel vijf en dertig mijlen lang, die uit kokend water bestond! Deze staart zou de aarde raken, de sneeuw op de bergkruinen doen smelten, de bomen verdorren en de mensen veranderen in een hoop asse...

We moeten hieraan toevoegen dat een eerlijk geleerde uit Parijs, met name Popinot, later schreef, dat de komeet zeker zou komen, maar dat haar staart uit dampen bestond zo licht dat niemand er enig letsel van ondervinden zou. De schrik die de mensen om het hart was geslagen, bedaarde weer...

Ongelukkiglijk hadden wij in Huneburg een oude wolspinster die Maria Finck heette en in de Drie Pottensteeg woonde. Het was een klein verschrompeld oud wijveke met witte haren en de inwoners van ons stadje gingen, in de kritieke ogenblikken van hun leven, bij haar te rade. Ze woonde in een kleine kamer met lage zoldering die versierd was met geschilderde eieren, rose en blauwe linten, vergulde noten en duizend andere zonderlinge voorwerpen. Haar ouderwetse kleren hingen steeds vol strikjes en kwikjes en ze at niets anders dan heet water. Onnodig te zeggen, dat zij een autoriteit was in onze streek! Maria Finck geloofde niet aan de verklaring van de wijze Popinot uit Parijs. Volgens haar had Zacharias Piper over heel de lijn gelijk.

« Doe boete, bid en geef aalmoezen, want het einde is nabij, het einde is nabij! » zo zei ze.

In een hoek van de kamer van Maria Finck hing een grote plaat die de hel voorstelde. De mensen die er naartoe liepen, dansten, een fles in de hand, over geurige rozen.

Onbezorgd en zingend naderden deze ongelukkigen het eeuwig vuur. De eersten stortten er reeds in neer met de benen in de lucht. Welk fatsoenlijk mens dacht niet even na bij het zien van zulk beeld? Iedereen had toch wel iets op het geweten en de meesten zeiden :

« We vieren Carnaval niet, we zullen bidden en boetvaardigheid doen. »

Nooit had men in Huneburg zoiets gehoord of gezien en de adjudant, de kapitein en al de officieren van de 3e compagnie Huzaren, in Huneburg ingekwartierd, waren de wanhoop nabij. Zij hadden het feest voorbereid, de grote zaal versierd met groen, er was een orkest, bier, kirsch en bischofs naar believen. Indien de dames van Huneburg nu niet wilden dansen, stonden ze daar te schilderen!

« Kijk, ik ben een kalm man, maar indien ik die Zacharias Piper nu onder handen had, hij zou er van lusten, bromde sergeant Duchêne. »

De meest ontmoedigde schepsels van heel de stad waren echter Daniel Spitz, de secretaris, Jeroom Bertha, de zoon van de postmeester, Dujardin, de ontvanger van belastingen en ik. Acht dagen te voren waren we speciaal naar Straatsburg geweest om een fijn carnavalkostuum te kopen. Oom Tobie had me er heimelijk vijftig frs. voor gegeven en dus hadden we ook op geen paar centen gezien. Ik had een fijn Pierrot-pak gekozen en een zwarte pruik. Ik zou mijn wangen wit bepoederen en een lange rode neus opzetten. Dujardin zag er uit als een waarachtige Turk met zijn breed (hij had een dikke buik en daarom was dit nodig) veelkleurig, rijk geborduurd kostuum. Spitz was de nar met een pak dat uit honderden rode, gele en groene lapjes stof, een bult op de borst en een op zijn rug. Jeroom was de Indiaan uit de Far-West en hij was zeker van zijn sukses. Nu lagen al onze schone dromen aan scherven. Ja, wat wil je? De mensen luisteren altijd naar de wartaal van gekken! Wij wensten die Zacharias Piper naar de duivel.

★

En vastenavond kwam. Het sneeuwde dikke vlokken en de mensen keken eens omhoog, omlaag, naar links en naar rechts en er was nergens een komeet te bespeuren. De meisjes wisten niet wat gezegd of gedaan en de jongens liepen van hun moeder naar hun zusters, naar tantes, nichtjes en buurmeisjes om te zeggen :

« Nu zien jullie wel dat die Finck gek is! Al haar gebabbel houdt geen steek. Heeft er al ooit iemand geweten dat kometen in de Winter naar beneden kwamen? Toe, vooruit, trek jullie balklederen aan! »

En de officieren en de onder-officieren overtuigden de oude dames en de meiden in de keuken en het duurde niet lang of jong en oud kwam gearmd naar de grote feestzaal. De meisjes, die nog geaarzeld en getreuzeld hadden, hoorden het geroezemoes van blijde stemmen, trokken hun rok en schoentjes uit de la en renden naar het bal. 't Was immers vastenavond!

Om tien uur ontbrak er niemand meer, de jonge meisjes dansten en hun mama's, tantes en grootmoeders babbelden en kletsten in een gemakkelijke stoel en geen mens vergat te eten of te drinken. Wij jubelden natuurlijk, we hadden de slag gewonnen! Oom Tobie had me de huissleutel gegeven, zodat ik kon terugkeren wanneer ik lust had. Tot twee uur sloeg ik geen enkele wals over. Toen begon m'n hoofd zwaar te wegen, m'n maag te rebelleren van al die « verfrissingen » en ik ging buiten. De lucht deed me goed en ik vroeg me af of ik zou terugkeren of naar huis gaan. Eindelijk besloot ik onder de dekens te kruipen en met m'n hand steunend tegen de gevels liep ik de straat af... Ik voerde een heel gesprek met mezelf! Toen ik ongeveer tien minuten gegaan had, sloeg ik aan de fontein de hoek om en hief even m'n loodzware kop op... Achter de bomen zag ik een enorme, koperrode maan door de lucht schieten. Ze was nog millioenen mijlen verwijderd, maar zo snel, zo snel gleed ze, dat ze in minder dan een kwartuur zeker op de aarde zou neerstorten. Ik huiverde en voelde dat m'n haren te berge rezen van schrik.

« Het is de komeet! Het is de komeet! Zacharias Piper had gelijk », riep ik.

Zonder eigenlijk goed te beseffen wat ik deed, rende ik terug naar de feestzaal, klom de trap op en riep met een vreselijke stem : « De komeet! De komeet! »

(Zie vervolg blz. 9.)

De GIEREN der ZEE

Denis en Mark werden door de « Zwarte Gieren » gevangen genomen, doch konden ontvluchten in gezelschap van Jan, een « Ridder van het Geluk », en vijand van de « Gieren ». De oom van Mark, die in Kaïro woont, verdween op geheimzinnige wijze...

Zonder dralen zenden Denis en Mark een telegram naar Bonifacio en een naar hun ouders. Dan pennen ze alle twee een lange brief om al hun avonturen te vertellen. Ze drukken de wens uit in Kaïro te blijven tot heel de geheimzinnige geschiedenis opgeklaard is. Jan voegt er aan toe, dat hij over beide jongens zal waken...

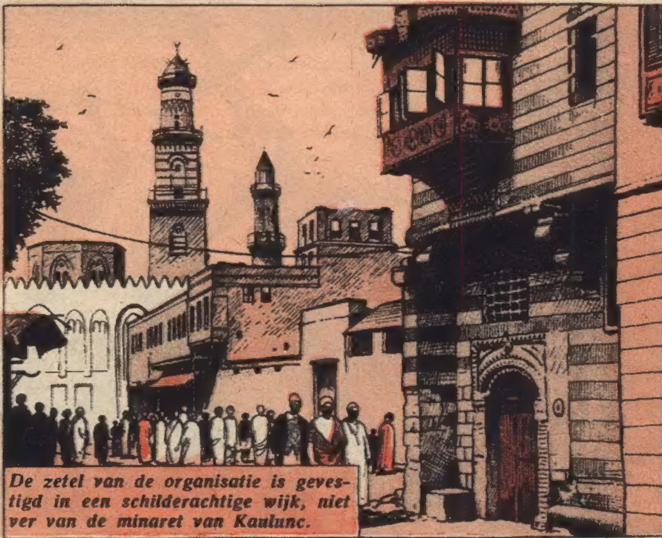

Het is een kunstenaar en een geleerde en heeft bovendien een goed hart. Hij zet zich steeds in voor z'n evenmens.

Jan legt dan uit dat de « Ridders van het Geluk » niet alleen de « Zwarte Gieren » willen onschadelijk maken, doch alle mensen helpen die in nood verkeren. De « Ridders » hebben een geheime code. Dank zij deze herkennen ze mekaar en kunnen onderling in verbinding blijven.

De zetel van de organisatie is gevestigd in een schilderachtige wijk, niet ver van de minaret van Kaulunc.

Chef, dat zijn de twee jongens waarover ik reeds sprak.

Ha, zo !

Terwijl kapitein N. zijn plan heel klaar uiteen zet, vraagt Denis zich af waar hij dat gezicht nog gezien heeft. Plotseling weet hij het !

Een beetje later...

(Wordt

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in Afrika. Dzidziri, een clandestien passagier, heeft het er levend af gebracht. Hij heeft de jeep van een overleden blanke jager gevonden en samen met zijn vrienden, de Zonen van de Leeuw, zal hij Yves Larnaud en Sophie bevrijden...

DE ONTVOERING

TAMTAMS roffelden. Welk feest vierden de Zonen van de Krokodil... Dzi omknelde het wiel. Hij herkende de vage omtrekken van het dorp. Luider en luider, sneller en wreder roffelden de tamtams... Dzi dacht aan de bange uren die hij in dat dorp had doorgemaakt... Ja, hij herkende de hutten... en ontdekte het altaar waar Moehoe hem redde op het ogenblik dat de tovenaars zich van hem wilden meester maken... Hij onderdrukte een huivering. Ook Nomogo-Kooso en Laobé rilden even.

Ginds... ginds zagen ze een vreemde stoet, wit beschilderde lichamen, wrede maskers... en Sophie met handen op de rug gebonden... Yves werd door de zwarte demonen geduwd naar... Dzi stampte op het gaspedaal en de jeep schoot met een ruk vooruit...

Daar... daar dreven de opgewonden Bama-Fantous, Yves, de piloot van de Normandie voor zich uit. Ze duwden hem langzaam tot bij twee reusachtige krokodillen. Op het gezicht van de jonge piloot waren de sporen van de lange hechtenis duidelijk zichtbaar. Een lange baard omkranste zijn bleke, ingevallen wangen. Enkele stappen na hem kwam de uitvinder, Hage Davricourt. Dzi herkende hem. Er was echter geen tijd om dit schouwspel in alle bijzonderheden op te nemen. Luid claxonerend dreef Dzidziri zijn voorhistorisch monster vooruit. De Zonen van de Krokodil aarzelden. Enkelen haalden hun bogen. Uit het woud stegen de kreten van de aanrukkende Zonen van de Leeuw luid op:

— Simba!... Simba!

Uit een doos aan zijn voeten haalde Dzidziri een soort worst. Hij gaf ze aan Nomogo-Kooso en beval:

— Ontsteek dit en gooi het tussen die Krokozonen!

Nomogo-Kooso haastte zich dit bevel uit te voeren. De avond te voren had Dzi hem een uitvoerige demonstratie met dit tuig gegeven...

De huls beschreef een boog en ontplofte. Ze veroorzaakte meer lawaai dan schade, maar het effect was er niet minder om. De Zonen van de Krokodil vluchtten in wanorde.

In volle vaart stuurde Dzi zijn jeep over de krokodillen, die in het midden van het dorpsplein lagen. De claxon toeterde luid en Nomogo-Kooso gooide zijn bommen. Weldra was heel het plein in een rookwolk gehuld. Al de wilde aanbidders van de moerasbewoners hadden nu de benen genomen. Dzi stopte en liep naar Yves Larnaud.

— Hola, commandant! Ik had immers gezworen dat ik je zou verlossen!

— Ach, jij bent het m'n beste jongen! zei de piloot en lachend voegde hij er aan toe: « Ik geloof dat je net op tijd gekomen bent! »

— En jou, juffrouw Sophie...

Het mooie meisje reikte Dzi haar beide handen en antwoordde:

— Ik heb zo vaak aan je gedacht, Dzi. Ik vroeg me af wat er je overkomen was?

— Geen nood! Dat vertel ik later wel, nu moeten we hier weggeraken!

Met veel moeite deed Hage-Davricourt een paar stappen voorwaarts. Hij hinkte.

— Je bent er toch bovenop gekomen, riep Dzidziri verbaasd. Ik heb niet gedacht dat ik je zou weerzien!

De ingenieur glimlachte even.

— Het zijn zij, de getrouwen van de Krokodil, die me verzorgden. Je vindt dat zonderling? Ik ook. Ze hielden er zeker aan me levend aan hun schubbige goden te offeren... Misschien was dit onze redding. Ik geloof dat we zonder mijn verwondingen reeds lang in een krokodillenmaag hadden gezeten...

Nomogo-Kooso begon zenuwachtig te worden. Eerst had hij Sophie met bewondering gade geslagen en heur blonde haar aangeraakt. Nu kwelden hem andere zorgen: zijn krijgers liepen op en neer door het woud.

— We moeten terugkeren, Leeuwtje met de Vlammende Haren.

— Ja. Ik vrees ook dat ze met man en macht zouden kunnen terugkeren. Heb je hier reeds wat vuur ontstoken?

Ja, dat was reeds gedaan. Hier en daar stonden de hutten in vlammen.

Dzi toonde zijn jeep ontdaan van die vreemdsoortige bekleding en vroeg in te stappen. Sophie en Yves hadden hem niet gehoord. Ze bekeken elkaar stilzwijgend en waren gelukkig. Zij fluisterde:

— 'k Heb zoveel angst gehad om jou, commandant...

— Zeg maar Yves, kleine Sophie...

Tegen de jeep geleund staarde Dzi hen aan. Hij gaf de tovenaar een stomp in de maagstreek en vroeg:

— Nomogo, het is toch schoon de liefde, hé! Bekijk die twee eens! Voor hen bestaan de Zonen van de Krokodil niet eens meer...

De tovenaar spitste de oren. Uit het woud klonk een gerhythmeerd tromgeroffel. Hij schudde zijn kroezelkop en zei stil:

— De Krokodillen...

— Verontschuldig me, commandant, maar ik vrees dat het hier dadelijk zal gaan stuiven.

Yves Larnaud lachte geamuseerd en hielp Sophie en Hage-Davricourt in de jeep. Dzidziri toonde hem het stuurrad maar de piloot protesteerde:

— Neen, je hebt je tot hiertoe prachtig uit de slag getrokken. Vooruit maar!

Dzi jubbelde, klemde het wiel vast en duwde op het gaspedaal. De Zonen van de Leeuw verheugden zich reeds om de komst van de blanken. Nomogo-Kooso had hen het goede nieuws op een verlaten tamtam overgeseind. Nu sprong hij ook in de jeep. Even daarna werd Laobé opgepikt. Het was hoogtijd want de Zonen van de Krokodil gingen tot de aanval over. Hun tactiek was echter duidelijk: ze hadden zich, na hun vlucht, opnieuw gegroepeerd en trachtten nu de overwinnaars de pas af te snijden.

Dzi wist het en gaf gas. Eindelijk werd het moeras met zijn krokodillen en nijlpaarden zichtbaar. Nog een paar honderd meter en ze waren gered...

De drie wachters verschenen en Nomogo-Kooso beval de brug te hijsen opdat de Leeuwenzonen behouden zouden aan de overkant geraken. Dzi voerde de snelheid nog op, stoof de helling af recht in het water. Sophie sloot de ogen en murmelde:

— Die verschrikkelijke beesten...

— Je moet geen schrik hebben, zei Yves, en hij sloeg zijn arm om haar heen.

— We hebben reeds getoond waartoe we in staat zijn, juffrouw Sophie en zolang ik er ben...! verstoutte zich Dzi.

Een snerpend geluid zoefde door de lucht en instinctmatig bogen de vluchters in de jeep het hoofd. Pijlen vielen rondom hen in het water. De zonen van de Krokodil hadden zich in de bomen, langsheen het moeras verschanst, en bestookten hun vijanden. Met een luide angstschreeuw tuimelde een Zoon van de Leeuw in het water, te midden van de krokodillen...

— God, kreunde Sophie en ze verborg haar gezicht...

Dzi claxoneerde zo hard en luid het mogelijk was en deed de schroef op volle toeren draaien. Daar was de oever. Nog enkele meters. Achter hem hoorde hij Nomogo-Kooso z'n vijanden vervloeken. Nog een laatste inspanning en ze bereikten de begane grond. Ze waren gered!

— Oef, zuchtte Dzi, terwijl hij stopte op de top van de helling.

Ginds vielen de Zonen van de Krokodil nog steeds aan. Ze waren er in geslaagd de lianenbrug over te snijden zodat deze in het water viel. De Zonen van de Leeuw hielden zich echter aan de lianen vast als apen en de meesten slaagden erin zich te redden. Nomogo rende op hen toe en vroeg wie ontbrak? Dzi wou hem volgen maar zag op hetzelfde ogenblik dat M. Hage-Davricourt achterover op zijn zetel lag met een pijnlijk vertrokken gezicht.

— Gaat het niet, mijnheer Hage-dingens? vroeg Dzi.

De ingenieur opende de ogen en glimlachte flauw:

— Die naam... is een beetje lang, nietwaar?

Hij hijgde en Sophie en Yves schaarden zich rond hem om hulp te bieden. M. Hage-Davricourt schudde het hoofd:

— Onnodig... een pijl... daarstraks in het bos... Ik wou jullie niet ophouden... Yves, denk... aan de Normandie dés Airs... het is jou taak... te weten... en te wreken...

Hage - Davricourt voleindde zijn zin niet. Dzi bleef als aan de grond genageld staan. De anderen bekommerden zich om de stervende.

— Weten wat? En waarom zich wreken? dacht Dzi.

Volgende week:

HET GEHEIM VAN DE UITVINDER

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer moeten Montbidon en zijn handlangers naar de gevangenis leiden, doch worden plotseling door twee politie-agenten neergeslagen...

Vele uren nadien komen onze vrienden tot bezinning in een cel...

Wat heb ik aan m'n hals ?

Een eigenaardige halssnoer!

Ik vraag me af waarom die politie-agenten ons verraden hebben en in 't gevang gestopt ?

Die hebben zeker een knobbel in de hersens gehad... Oei, mijn hoofd !

Plotseling gaat de zware deur open...

Hoe gaat het, mijn hoogvereerde gasten?

Montbidon ! Vrij ?

Ha ! Ha ! Ha ! Ha !

Onmogelijk !

Ha ! Ha ! Ha ! Om je een bult te lachen ! Domoren ! Jullie dachten dus dat ik die hachelijke onderneming zou wagen, zonder mijn terugtocht behoorlijk te verzekeren ? Die twee politie-agenten waren mijn vrienden. Ze hebben de echte wetsdienaren onschadelijk gemaakt en zich opgesteld bij de koets... De rest kunnen jullie er zeker zelf wel bijvoegen !

Ha ! Ha ! Ha !...

Schurk !

Ha ! ha ! ha !

Kwaak !

Kaddoer !

Schelm ! Dat zal je duur te staan komen !

Denk je ? Intussen zal ik jullie moeten verlaten...

en... hou jullie fris, vriendjes !

M'n arme Kaddoer, gaat het nu beter ?

'k Dacht dat ik m'n hoofd kwijtspeelde...

Er blijft slechts één ding over : die kettingen eens inspecteren.

Geloof je ?...

Ja, er moest eens ergens een zwakke plek in zijn...

FLIC!

?

Hallo, de Bons!

BESTE JAN,

WENS je te weten wat ik Donderdag gedaan heb? Luister. Ik had, een tijd geleden, een kleine jongen horen vragen : Hoe brengt men de chocolade van de warme landen naar hier zonder dat ze smelt?

Vermits men hier chocolade maakt met cacao, een tropische vrucht, was deze vraag nogal naief, maar hoe de hele zaak nu juist in mekaar zat wist ik toch ook niet en daarom heb ik Donderdagnamiddag m'n goeie vriend, de grenadier van VICTORIA, opgezocht en heb hem de vraag gesteld :

— Maar mijn beste Grenadier, hoe bekomt men chocolade?

— Je stapt een winkel binnen en vraagt...

— Ach neen, ik bedoel hoe maakt men chocolade?

— Dat is nogal ingewikkeld. Ik zal het je toch in een paar woorden trachten uit te leggen. De cacaobonen worden uitgezocht en dan gebrand.

— Gebrand?

— Ja, de bonen worden geroosterd in een plaatijzeren ketel, want het is de hitte die aan de cacao haar fijn aroma en heerlijke smaak geeft.

— Precies als de koffie dus, want die wordt toch ook gebrand om haar de lekkere mokageur te geven.

— De behandeling is inderdaad bijna dezelfde. Vervolgens worden de bonen fijn gestampt en gemengd met verschillende ingrediënten.

— Dus hangt van het branden en het mengen de kwaliteit van de chocolade af?

— Bravo! Dat is heel juist!

— De cacaobonen worden dan zo lang tussen cylinders geplet en gemalen tot men een deeg bekomt waaraan cacaoboter, vanille en melk toegevoegd worden, al naar gelang de smaak die men wil bekomen. En dat is nog niet alles, want nu moet de deeg nog door machines die haar mals en vloeibaar maken, en in gietvormen uitschudt. Doorheen grote koelkasten gaat het dan en eindelijk worden de stukken automatisch uit de vormen genomen.

1. Het roosteren.
2. Het pletten.
3. Het gieten.
4. Het smullen.

— Oef, ben jij geleerd! En het inpakken geschiedt zeker ook automatisch?

— Natuurlijk.

— Dus is het ook hier dat de KUIFJE'S BONS op de repen en pakken gezet worden?

— Die worden nooit vergeten! Ben je nu tevreden?

Ik heb die goeie grenadier hartelijk bedankt en heb, thuisgekomen, heel de geschiedenis aan m'n ouders verteld. Je ziet, beste Jan, dat ik m'n namiddag nuttig gebruikt heb.

Beste groeten,

ROBRECHT.

SPORTHOEKJE

IK vertel jullie niets nieuws, wanneer ik zeg, dat de loopbaan van een kampioen niet langer dan een **twaalftal** jaren duurt en dat de periode waarin hij zijn grootste prestaties levert, nooit meer dan **drie tot vier** jaren duurt. Het spreekt vanzelf dat er uitzonderingen zijn!

Het feit dat de tijd waarin een kampioen topprestaties kan leveren niet lang duurt, legt uit waarom de grote kampioenen van de Olympische Spelen — die om de vier jaar gehouden worden — haast nooit tweemaal verschijnen.

Indien men de Rus Victor Bogomoletz mag geloven, zal zijn serum de kampioen voor een vroegtijdig aftreden bewaren. De kampioen die met het serum Bogomoletz ingespoten wordt, kan zijn loopbaan tien jaar verlengen en gedurende die tijd zijn « topform » bewaren. Men zou aan dit wonderbare serum, dat trouwens reeds veel voorgangers had, geen belang gehecht hebben, indien niet enkele feiten bewezen hadden, dat het ditmaal geen gewoon wondermiddeltje is.

Het is dus wel mogelijk, dat we in de nabije toekomst Olympische kampioenen zullen kunnen huldigen, die deze titel reeds vroeger in de wacht sleepten. Met het serum van Bogomoletz zou Fausto Coppi b.v., in 1960 nog in staat zijn de Ronde van Frankrijk te winnen! Het valt nu te zien of Coppi zijn kostbare gezondheid zou toevertrouwen aan de Russische tovenaar!

WAT IS EEN « PUNCH »?

De « punch » is de bliksemende snelheid waarmee een bokser zijn slag geeft en meteen de juistheid. Het is de slag waarmee een bokser bewijst, dat hij werkelijk een kampioen is. Het is met hun « punch » dat Dempsey, Carpentier, Armstrong, Al Brown en — dichter bij ons — de sterke Ray Sugar Robinson legendarische figuren van de boksewereld werden. De boksers, die hun matchen « op punten » wonnen, vergeet men gemakkelijk, maar wie vergeet de vuisten van een Al Brown, die zijn tegenstanders letterlijk neerbliksemden? Waarom bezitten enkele boksers deze « punch » en anderen niet? Waarom ontdekken sommige, middelmatige boksers, op zekere dag het dynamiet in hun vuist, terwijl anderen, ondanks hun inspanningen, er ooit toe komen een « punch » te bezitten? Dit mysterie werd nooit helemaal opgeklaard.

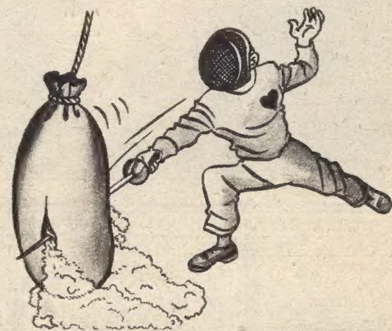
Georges Carpentier, die een van de beste boksers was die we ooit gekend hebben en ongetwijfeld een geduchte « punch » bezat, heeft eens getracht ons dit geheim uit te leggen.

— Een bokser, zei hij, kan de « punch » verkrijgen door zijn schouders te ontwikkelen met gymnastische oefeningen, door de slag snel toe te brengen en de weg welke de vuist moet afleggen zoveel mogelijk te verkorten.

Bijna in iedere boksmatch werd de K.O.-slag bliksemsnel gegeven. De slag werd zo dichtbij geplaatst, dat de toeschouwers er haast niets van gezien hebben en de tegenstander, heel dikwijls bewusteloos, neerstort.

Volgens Carpentier hangt de doeltreffendheid van een « punch » ook af van de houding en het evenwicht van het lichaam op dit ogenblik. Geeft men de « punch » met de rechtervuist, dan moet men daarbij op de tenen en de linkervoet trippelen. Het is het gewicht van het lichaam samen met de snelheid van de arm, die de « punch » zijn geweldige kracht verlenen.

Eindelijk heel eenvoudig! zegt Carpentier lachend. Maar, zoals met alle eenvoudige dingen, kunnen alleen werkelijke meesters deze perfect uitvoeren...

HET ZOUT VAN DE SCHERMERS

Waarom heeft men soms krampen? Na een lange mars of een fietstocht kan het je overkomen en het is zeer pijnlijk. Het spreekt vanzelf dat spierkrampen gewoonlijk niet getrainde personen overvallen, maar ook de athleten hebben er soms last van. Deze krampen worden gewoonlijk veroorzaakt door het overvloedig transpireren. Het zout, dat het lichaam bevat, slinkt weg en heeft voor gevolg dat de spieren letterlijk in een knoop slaan.

Vooral de schermers hebben last van dit euvel, omdat ze steeds optreden in een overwarme zaal, hun uitrusting dik en zwaar is en ze soms gedurende zes tot zeven uur, met korte of lange tussenpozen natuurlijk, moeten schermen. De meeste schermers en ook de grote kampioenen eten gedurende de oefeningen of wedstrijden zout met hele handvollen!

DE KOMEET

(VERVOLG VAN BLZ. 4.)

Het was het mooiste ogenblik van de dans. De jongens zwierden hun benen in de lucht en klapten in de handen, de meisjes zagen rood als pioenen en de kopers schetterden door de zaal dat de wanden er van trilden... En dan plotseling die vreselijke kreet... alles viel stil en iedereen werd bleek...

Sergeant Duchêne liep op me toe, greep me vast en lei z'n hand op m'n mond.

— Ben je gek! schold hij. Wil je wel eens je mond houden!

Ik rukte me los en herhaalde op wanhopige toon : « De komeet, de komeet... » De dansers holden met een lawaai van zeventien donders de trappen af, de vrouwen schreiden en de ouden sloegen hun armen in de lucht en kreunden : « Jezus, Maria, Jozef! »

In enkele sekonden was heel de zaal leeg. Ik boog over de rand van het venster en voelde me uitgeput en moedeloos. Ik keek naar de mensen die door de straat liepen en verliet de zaal eveneens. Toen ik voorbij het buffet liep, zag ik Catharina Lagoutte en korporaal Bouquet arm in arm. Ze dronken een goeie punch.

— Vermits dit toch het einde is, zegden ze, willen wij goed eindigen!

Op de trap waren nog een groep Huneburgers blijven zitten. Ze sloegen zich rouwmoedig op de borst en de ene zei :

— Ik heb gewoekerd.

En de andere zei :

— De gewichten van mijn balans zijn te licht... En nog een ander : Ik heb vals gespeeld...

Ze bekenden allemaal tegelijkertijd en soms onderbraken ze hun biecht om samen te roepen : « Spaar ons, Heer! »

Ik herkende bakker Fèvre en moeder Lauritz, die zich als ongelukkigen op de borst klopten. Dit alles interesseerde me echter niet, want ik voelde m'n eigen geweten belast en beladen.

'k Strompelde naar de fontein en zag ook daar een hele groep mensen die schreiden en kreunden, want allen zagen de komeet. Ik vond dat ze al eens zo groot geworden was en er sprongen bloedrode vonken uit. En de Huneburgers herhaalden zonder ophouden :

— Dat is het einde... 't is gedaan. O m'n God, het is gedaan... we zijn verloren!

De vrouwen aanriepen de heilige Jozef, de heilige Christoffel, Sint Niklaas en alle heiligen van de kalender. Ik telde al m'n zonden en werd ijskoud bij de gedachte dat we allemaal levend verbrand zouden worden. Naast mij stond de oude bedelaar Balthazar op zijn kruk geleund. Ik omarmde hem en zei :

— Balthazar, Balthazar, als jij aangekomen bent in de schoot van Abraham, zul je medelijden hebben met me, nietwaar?

Wenend antwoordde hij me :

— Ik ben een groot zondaar, mijnheer Christiaan, want sedert dertig jaar bedrieg ik de goede gemeente. Ik ben niet zo kreupel als ik me wel voordoe...

— En ik, Balthazar, snikte ik, ik ben de grootste boosdoener van Huneburg!

En we weenden samen. Toen we daar reeds een hele tijd geknield lagen, kwam sergeant Duchêne aangerend. Hij was eerst naar het arsenaal gelopen en had daar niets bemerkt...

— Wel, riep hij, wat staan jullie daar te grienen?

Men wees hem de komeet en de sergeant vloekte.

— Dat is het einde van de wereld, sergeant, snikte Balthazar.

— Het einde van de wereld?

— Ja, de komeet!

— Haha, riep de sergeant, was de adjudant maar hier... maar neen, het geeft niets, ik ga alleen!

Hij trok zijn lange sabel en tegen de muur vooruit sluipend bromde hij :

— Vooruit! Ik lach om die komeet en ga op verkenning!

Al de Huneburgers roemde zijn dapperheid en ik, meegesleept door zoveel moed, sloop achter hem aan. Héél voorzichtig, héél langzaam slopen we vooruit en sloegen geen oog af van de komeet, die nog groter werd en iedere sekonde millioenen mijlen dichter kwam...

Eindelijk kwamen we aan de hoek van het oude Capucienenklooster. Nu steeg de komeet. Hoe dichter wij kwamen, des te vlugger ze steeg. We waren verplicht ons hoofd op te heffen en recht in de hemel te staren. Ik liep nog steeds achter de sergeant en zag de komeet een beetje op zij. Ik vroeg me af of het geraadzaam was nog verder te gaan.

— Verduiveld! riep de sergeant, het is een lantaarn!

— Een lantaarn? hijgde ik.

Met grote ogen keek ik naar het licht. Het was inderdaad de oude lantaarn van het klooster die nooit meer ontstoken werd, omdat de Capucienen het klooster sedert 1792 verlaten hadden en al de fiere Huneburgers met de kippen op stok gingen. De oude nachtwaker Burrhus had echter gedacht : Deze avond zullen er velen naar huis gaan met een stuk in hun kraag, ik zal de lantaarn ontsteken, dan komen ze niet in de sloot terecht! Toen was hij zielsgerust gaan slapen...

Nu konden we het heel goed zien. Het licht was nauwelijks een duim hoog, maar telkens er een windstoot kwam, flakkerde het hoog en rood op.

— Ik zal de mensen verwittigen, riep ik.

Maar de sergeant had me reeds bij de kraag gegrepen :

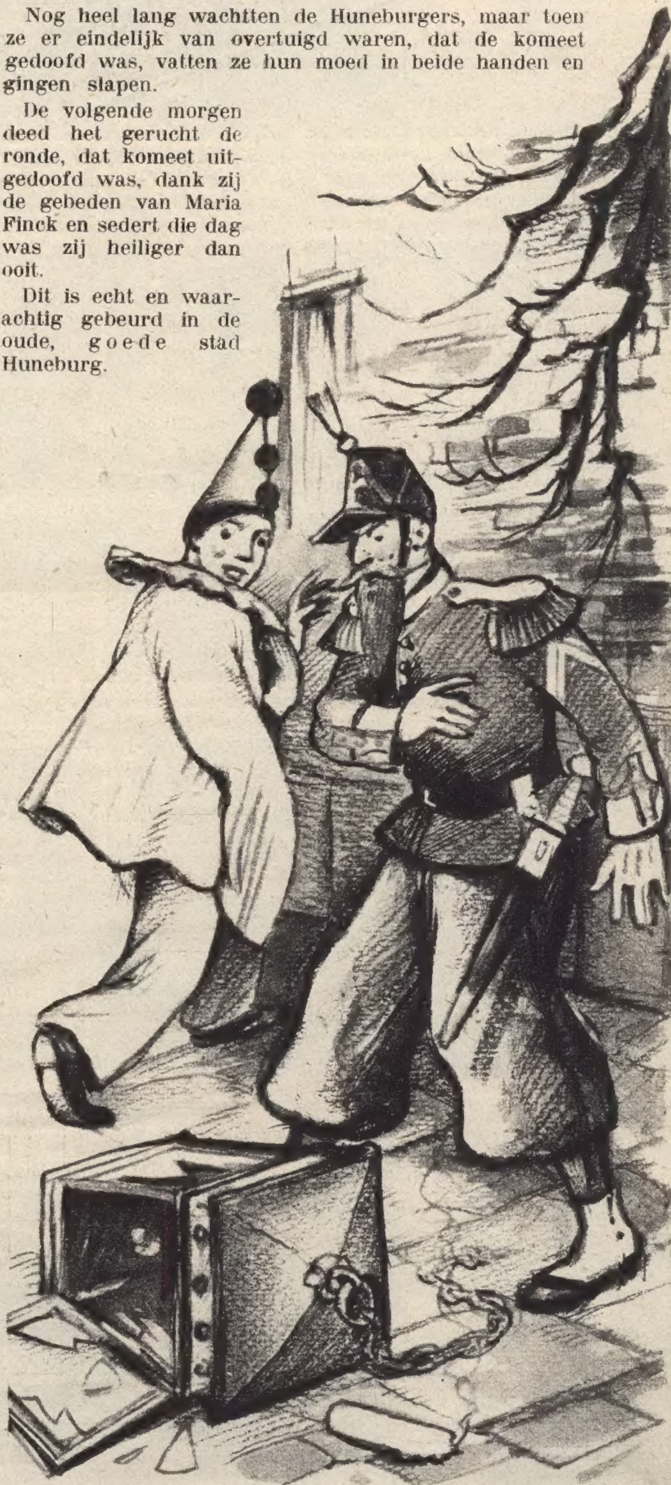
— Domoor! Hou je mond of wil je misschien gaan zeggen, dat wij een lantaarn met de blanke sabel hebben bevochten? Ze zouden ons vierkant uitlachen. Pas op!

De sergeant maakte de dikke, roestige ketting los en de lantaarn viel met groot lawaai op de grond. Toen liepen we in zeven haasten naar huis...

Nog heel lang wachtten de Huneburgers, maar toen ze er eindelijk van overtuigd waren, dat de komeet gedoofd was, vatten ze hun moed in beide handen en gingen slapen.

De volgende morgen deed het gerucht de ronde, dat komeet uitgedoofd was, dank zij de gebeden van Maria Finck en sedert die dag was zij heiliger dan ooit.

Dit is echt en waarachtig gebeurd in de oude, goede stad Huneburg.

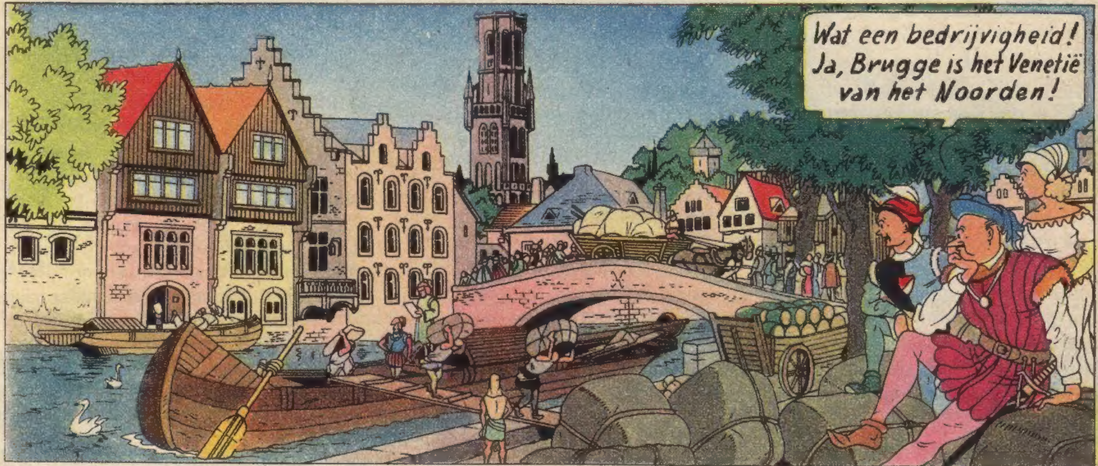

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

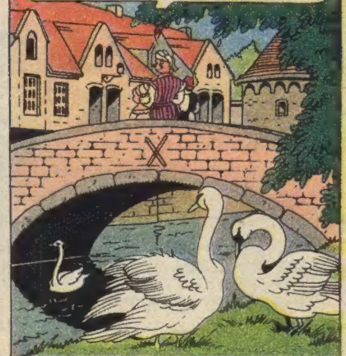
Door de hypnotische macht van de oude man ontwaken onze vrienden in het 13e eeuwse Brugge. Hun verleden is totaal uit hun geheugen gewist en zij beelden zich in te Brugge de wapenmeester Giovanni Rabakol te willen bezoeken

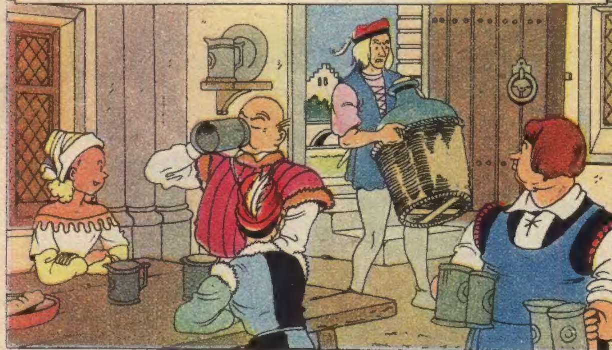

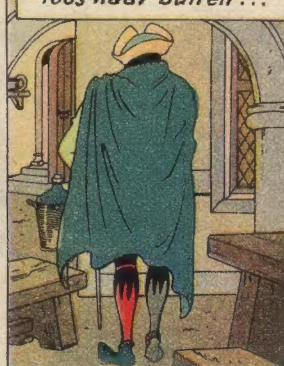

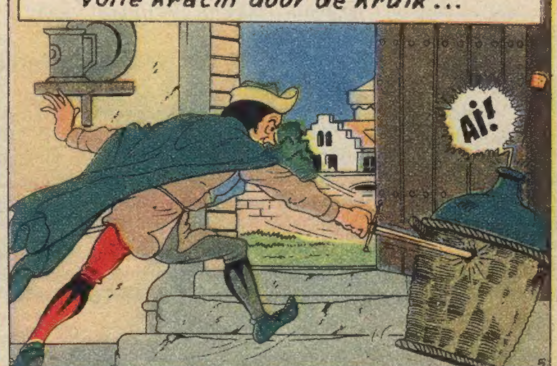

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

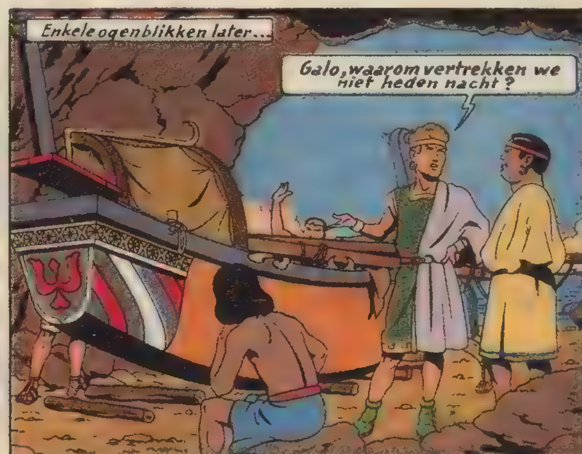
HET VERVLOEKTE EILAND

Enak wordt door Mero tot op de rots getrokken. Arbaces merkt hen op. De hond wordt door een pijl getroffen en Enak gevangen genomen...

Teksten en tekeningen van J. Martin.

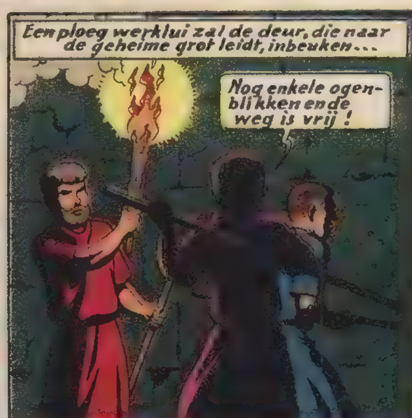

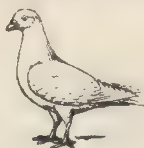
(Wordt voortgezet.)

AL onze lezers hebben ongetwijfeld reeds in de Zomermaanden de duivenmelkers met kevies en constateurs naar het duivenlokaal zien stappen en velen zullen zich dikwijls hebben afgevraagd hoe het duivenspel feitelijk in mekaar zit.

Het feit dat ons land meer dan 200.000 duivenliefhebbers telt, bewijst de populariteit van de duivensport. Simplistisch uitgedrukt kan men zeggen dat het spel hierin bestaat, dat de duiven op een bepaalde plaats in Frankrijk of België worden gelost en om ter eerst naar huis vliegen. Zo eenvoudig is het natuurlijk niet en duivensport is ingewikkelder dan de niet ingewijde zou kunnen vermoeden.

Eerst een woordje over de duiven zelf. Het is op zichzelf reeds wonderbaar dat deze diertjes, die in een totaal onbekende streek op soms duizend kilometer van huis gelost worden, terug op hun hok terecht komen. Hun instinct is zo fijn dat ze onmiddellijk, van waar de lossing ook moge gebeuren, de goede richting inslaan.

Er bestaan goede, middelmatige en slechte duiven. De eersten winnen dikwijls kopprijzen, de middelmatigen vliegen nu en dan eens een prijs en de laatste soort komt steeds te laat. Heeft een duif bepaalde kenmerken, waardoor men dadelijk kan

Hagenaar

zeggen dat ze goed of slecht zal vliegen ? Hierover zijn reeds talrijke theorieën verkondigd. De enen beweren dat men naar de vleugels moet kijken, anderen zeggen dat alleen de vorming van het lijf zelf telt, nog anderen leggen de nadruk op de kleur der ogen. Er bestaan ook de zogenaamde keurders, die tegen het betalen van een zekere som, op de hokken komen keuren. Het zou echter niet de eerste maal zijn dat een duif, die door een dergelijke keurder slechts goed werd geacht om in de soep te doen, de kampioen van de streek werd. Het omgekeerde gebeurt natuurlijk even vaak. Iemand kan wel door jaren ondervinding en dagelijkse omgang met de duiven een zekere kennis verwerven, doch een absoluut oordeel vellen kan men nooit alvorens het beestje zelf zijn kwaliteiten of onkunde in de wedstrijden bewezen heeft.

Wat de vluchten nu betreft, bestaan er drie soorten : de vitesse-, de halve fond- en fondvluchten. De eerste soort gaat tot 250 km. De bekendste lossingsplaatsen hiervan zijn Quievrain en Noyon, waar er iedere Zondag gemiddeld een zeventig tot tachtig duizend duiven gelost worden. De halve fondwedstrijden lopen van 250 tot 500 km. en worden meestal gespeeld uit Dourdan, Chartres en Orleans. De fondvluchten van meer dan 500 km. geschieden meestal uit Angoulême,

Romeinse Reuzenduif

Bordeaux, Barcelona en Bilbao. Vóór de laatste wereldoorlog werden er wedstrijden uit Rome ingericht, maar de twee derden der duiven werden in de Alpen door de roofdieren vernietigd. Mijn grootvader speelde zelfs vóór 1914 uit Ajaccio, de geboorteplaats van Napoleon.

Wie 's Zaterdagsnamiddags in een duivenlokaal eens een kijkje gaat nemen, kan dadelijk merken welk een drukte er heerst. Aan de ene kant staan de duivenmelkers aan te schuiven met hun geldbeugel en een briefje, waarop is ingevuld hoeveel geld ze op hun duiven wensen te zetten. Een andere rij verdringt zich vóór een tafel, waar de duiven worden afgegeven. Deze krijgen een ring in rubber aan hun poot en worden in een grote mand geplaatst. Per camion brengt men ze dan naar het station, van waaruit ze met de trein naar de lossingsplaatsen in Frankrijk vervoerd worden. Sommigen worden zelfs per vliegtuig vervoerd, o.m. naar Parijs.

Aan de toog wordt er natuurlijk reeds een stevige pint op het succes van 's anderendaags gepakt.

De Zondagmorgen zijn alle duivenliefhebbers reeds vroeg uit de veren. Hun eerste werk is het venster opentrekken, hun neus de lucht insteken en kijken van waar de wind komt. Deze heeft immers een grote invloed op het verloop van de vlucht. Wanneer men het juiste uur van de lossing, die trouwens door de radio uitgezonden wordt, kent, kan men mits rekening te houden van de windrichting, ongeveer bepalen op welk uur de duiven zullen aankomen. Blaast er een hevige rukwind uit het Zuid-Westen, dan kun-

Grijsrock Holle Kropper

nen de duiven soms een gemiddelte van 2.000 meter per minuut of 120 km. per uur behalen ! Is er daarentegen een sterke Noord-Oosten wind, dan is de gemiddelde snelheid slechts 800 meter per minuut of 48 km. per uur. Dit zijn echter zeldzaamheden en de gewone snelheid bedraagt doorgaans 1.200 tot 1.300 meter.

Wanneer het uur der komst is aangebroken, zitten de melkers gespannen en zenuwachtig de hemel af te speuren. Als een duif aankomt, wordt ze door allerlei soorten van middelen als geroep, fluitsignaal en gerammel met het eetbakje in het hok gelokt. De melker trekt haar ring in rubber van haar poot en steekt deze in de constateur, die op zulke wijze is geconstrueerd, dat hij de juiste second, minuut en het uur aanwijst waarop de ring er in is geplaatst.

Elke liefhebber bezit de coordinaten van zijn hok, waardoor de juiste afstand van dit hok tot de lossingsplaatsen gekend is. Vermits

Gemonnikte Staarhalsduif

iedere melker niet op dezelfde plaats woont, dienen zij, die met het opmaken der resultaten gelast zijn, met die verdere en kortere afstand rekening te houden, eveneens met het feit dat sommigen - constateurs voor, en anderen achter lopen. Ook het verdelen der geldprijzen is meermaals een ware puzzle, zodat het

Pauwstaart

opmaken der resultaten in de grond een heel ingewikkelde berekening vergt !

★

De meeste melkers zijn doorgaans hetgeen men in de volksmond « de kleine liefhebber » noemt, die twintig tot dertig duiven bezitten. Er bestaan echter ook grote liefhebbers, die er soms niet minder dan tweehonderd duiven op nahouden. Deze laatsten geven er iedere Zondag dertig tot veertig in prijskampen mee en zetten soms tot vijftig duizend frank in, waar een gewone melker ten hoogste een paar honderd frank op drie, vier duifjes waagt. Het hoeft dan ook geen verwondering te baren, dat met zulke inzet een groot kampioen zoals Huyskens-Van Riel, uit Antwerpen, in een prijskamp, waarin hij buitengewoon goed lukte, een paar honderd duizend frank won.

Sommigen zijn echte beroepsspe-

Geelgeschubde Cauchois

lers geworden, wier ganse bedrijvigheid door het duivenspel is opgeslorpt. Buiten de winst, die ze tijdens het spel zelf maken, verdienen ze nog een flinke stuiver door jaarlijks een aantal duiven te verkopen.

De duivensport is in de grond een dure sport. De duiven kunnen aardig wat smullen en de maïs, tarwe, gerst, bonen, koolzaad en andere dingen zijn ook niet te goedkoop. Daarenboven komen nog : de inschrijving in de duivenbond, de ringen, die de duiven verplicht zijn te dragen en het huren van de constateurs, vervolgens het opleergeld, want alvorens de duiven verre vluchten afleggen, moeten zij eerst geleidelijk opgeleerd : eerst 15, dan 30 km. en zo verder. Dit alles

Het renpaard van de kleine man!

samen genomen vertegenwoordigt reeds een flink sommetje

Men dient al heel goede resultaten te boeken om al deze onkosten terug te winnen. Globaal genomen kan men zeggen, dat op tien melkers er ene winst maakt, er twee zonder winst of verlies uitscheiden en de zeven ander met een verliesbalans het jaar afsluiten

Wie een hokje ineentimmert en er enkele duiven opzet, mene niet dat hij reeds een volwaardige melker is en prijzen bij de vleet zal winnen. Een duivenkot vraagt veel onderhoud. De hokjes dienen zuiver gehouden en de duiven op geregelde tijdstippen gevoed en uitgelaten worden. Vooral bij het begin van het jaar, wanneer de duiven gekoppeld worden, is er veel werk Een goede verzorging is één der hoofdfactoren van het succes. Men kan ook de duiven zo maar niet lukraak in een wedstrijd meegeven, want negen kansen op tien zullen zij er naast vliegen. Men moet het « juiste punt » der beestjes kennen,

Nederlandse Hoogvlieger

d.w.z. het tijdstip waarop zij de forme bezitten. Het ogenblik, waarop deze aanwezig is, moet de melker door ondervinding leren. Sommige duiven komen best als zij broeden, anderen wanneer zij met kleine jongen zitten en nog anderen met grote jongen.

De duivenliefhebbers zijn in de grond rare mensen. In de Winter bezitten zij allen goede duiven en winnen prijzen bij hopen. Tijdens de Zomermaanden als puntje bij paaltje komt, is het echter heel wat anders. Er is geen enkele sport waar de afgunst en de jaloersheid zo hoogtij vieren als bij de duivensport.

★

Het duivenspel heeft ongetwijfeld vele goede kanten. Het brengt aan duizende liefhebbers een aangename bezigheid, tijdverdrijf en ontspanning

Er zijn ook tal van schaduwzijden aan het spel verbonden. Men hoeft maar eens een melker zien te werk gaan als zijn constateur

Zwartgetijgerde Hollandse Kropper

stil valt of een vroege duif niet wil binnenkomen !

De vrouwen zijn meestal over de duiven niet te spreken ! Wanneer moeder de vrouw 's Zondags eens graag zou willen uitgaan, kan haar man niet mee daar het weder te slecht was en de duiven nog niet gelost zijn.

Wij spreken dan nog niet over sommige melkers, die hun huishouden te kort doen om het geld op hun duiven te zetten.

Het is een feit, dat meer dan gelijk welk spel ook het duivenspel een passie is en dat diegene, die er zich eens aan begeven hebben, er moeilijk mee kunnen ophouden.

Niet alleen in ons land viert de duivensport hoogtij. Ook in Denemarken, Nederland, Frankrijk,

Witte Kruldui

Duitsland en zelfs in Amerika wordt duchtig met de duiven gespeeld. Met zijn twee honderd duizend liefhebbers blijft België echter het centrum van deze populaire sport.

Herwig JACQUEMIJNS.

(Duivenrassen uit « De Kleine Winkler Prins ».)

EEN BOEK DAT EEN REVOLUTIE ONTKETENDE

IN 1851, dus honderd jaar geleden, verscheen « De hut van Oom Tom » (of « De Negerhut ») als feuilleton in een weekblad van Washington In 1852 werd het in boekvorm uitgegeven en dadelijk in alle wereldtalen vertaald. Zelden had een boek zoveel ophef gemaakt en tot op onze dagen bleef « De hut van Oom Tom » een werk dat graag gelezen wordt door de jeugd en nog steeds weet te ontroeren

Wie schreef nu dit boek, en hoe ontstond het ? Het was een vrouw die zich het lot van de negerslaven ter harte genomen had en door haar boek het hart en het geweten van Amerika en heel de wereld wakker schudde Ze heette Harriet Beecher en werd geboren te Hartford, in 1812. Ze huwde professor Calvin Stowe, die haar ideaal deelde en daarom verplicht werd zijn leerstoel in de Zuidelijke Staten te verlaten. Het echtpaar vestigde zich te Massachusetts en het is daar dat Harriet Beecher-Stowe haar indrukken en ervaringen in het Zuiden optekende, in romanvorm goot en publiceerde. Nu vinden we het misschien wat sentimenteel, maar toch kost het ons geen moeite de toestanden, zoals Harriet Beecher ze beschrijft, mee te leven en aan te voelen. Intussen zijn er reeds vele boeken over de toestanden in Zuid-Amerika voor- en na de grote oorlog tussen de Noordelijke en de Zuidelijke Staten verschenen en slavernij is iets dat wij verafschuwen. Honderd jaar geleden was het echter vanzelfsprekend dat de neger een slaaf was en zijn leed door niemand gevoeld of begrepen werd. Luister maar eens naar de negro-spirituals die ontstaan zijn uit heimwee naar geboortegrond en vrijheid, en waarin de negers heel hun zwart verdriet uitzingen. Nu kennen we deze liederen, maar toen niet.

Het boek van Harriet Beecher-Stowe verwekte dan ook een ware revolutie en een paar maanden na het verschijnen waren er reeds drie honderd duizend exemplaren van verkocht, wat voor die tijd een fantastisch cijfer was Iedereen wou het boek lezen of... liet het zich vertellen en de voor- en tegenstanders van de slavernij redetwistten hardnekkig met elkaar. Nooit te voren had een boek het volk zo diep aangegrepen en zoveel verontwaardiging verwekt. Het is zeker dat nog vele andere factoren een rol speelden en de oorlog tussen Noord en Zuid niet alléén door dit boek werd veroorzaakt. Maar, indien hij in het Noorden populair was omdat het 'er om ging de slavernij af te schaffen, was dit voor een groot deel te danken aan het boek van Harriet Beecher-Stowe.

Het was in die jaren dat Abraham Lincoln president was van de Verenigde Staten. Als zoon van een boer had hij zich opgewerkt en thans nog leeft hij in de herinnering als een eenvoudig, eerlijk en onkreukbaar man. Tijdens de oorlog tussen Noord- en Zuid-Amerika maakte president Lincoln kennis met de schrijfster Harriet Beecher-Stowe en begroette haar met de volgende woorden : « U is dus de vrouw wier aangrijpend en waarachtig boek aan de oorsprong ligt van deze oorlog, waarover de mensheid nog lang zal spreken ! »

President Lincoln schafte de slavernij af en de negers werden vrije burgers. Ondanks zijn populariteit werd Lincoln, in 1865, door een fanaticus vermoord. Harriet Beecher-Stowe overleed in 1896 en haar nagedachtenis wordt in Amerika zowel door blanken als door negers vereerd. De honderdste verjaardag van « De hut van Oom Tom » zal over heel het Amerikaans continent gevierd worden

H.

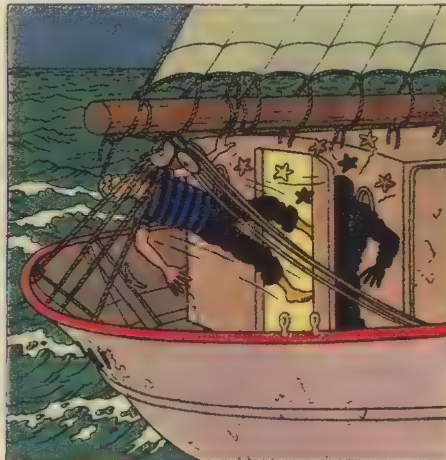

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

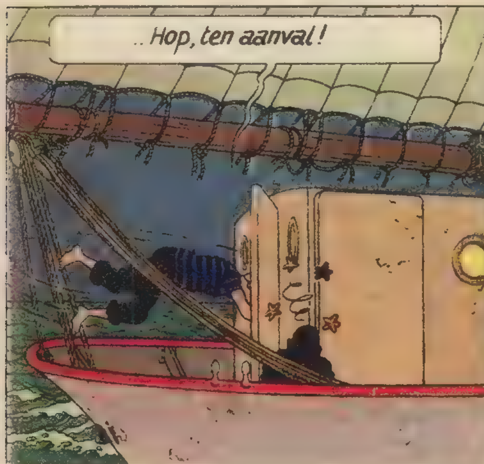
Moreau en Barelli reizen naar Nusa-Penida in de hoop een bende gangsters te vangen. Hun medepassagiers op De Haai zijn niet zuiver op de graat...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

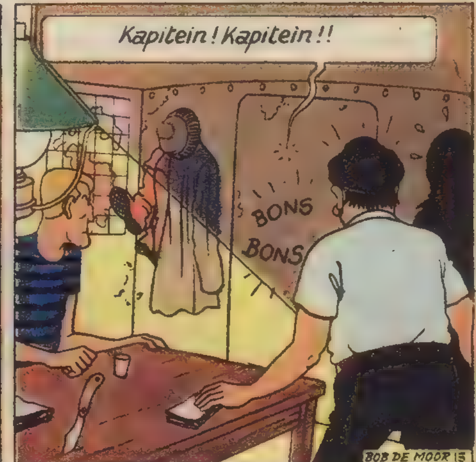

(Wordt voortgezet.)

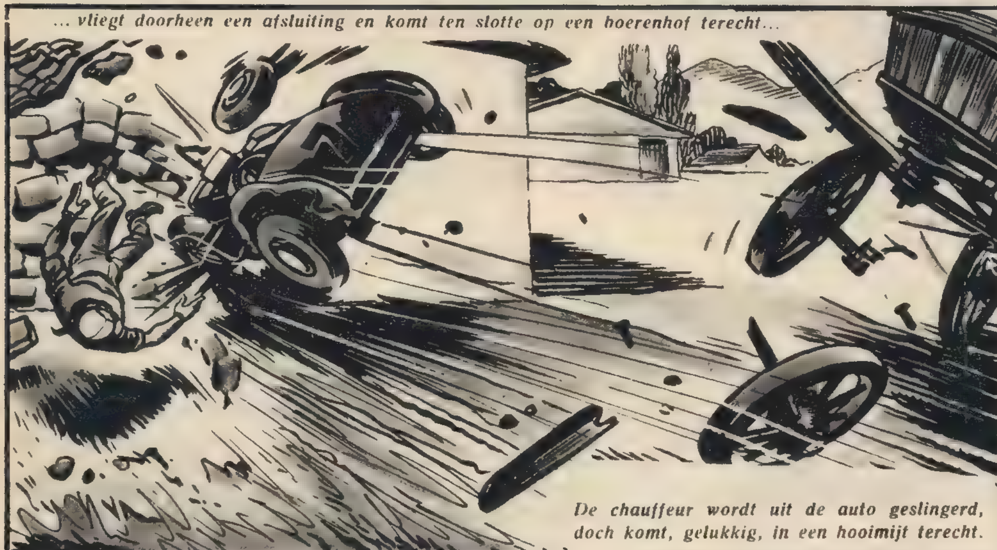

DE RODE RAPIER

Bandieten hebben de filmen van een atoomgeweer verborgen in de motor van de Rode Rapier, die deelneemt aan de grote koers van de Dolomieten. De gangsters hebben zich reeds dikwijls willen meester maken van de films, doch Sexton Blake is hen telkens te vlug af...

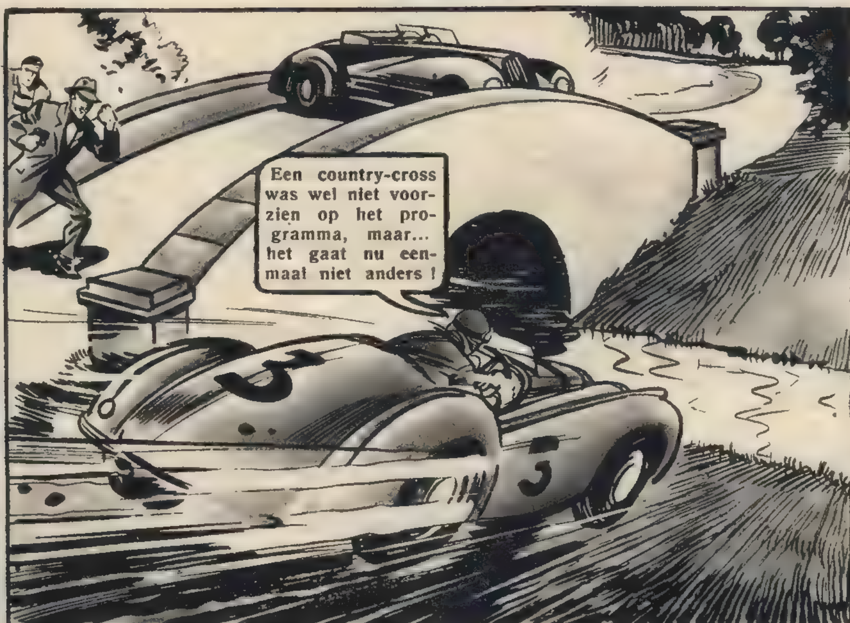
Als die levend uit dit avontuur geraakt, mag hij van geluk spreken. Ik vraag me toch af waar de overige bendeleden zijn ?

SEXTON BLAKE IS THANS MEESTER VAN DE KOERS...

(Wordt voortgezet.)

De grote prijs wordt betwist!

De moderne autowedrennen gelijken wonderwel, hoe zonderling dit dit ook moge klinken, op de wagenkoersen uit de Oudheid. Onze huidige menners zijn echter veel eerlijker en sportiever dan hun Romeinse voorgangers die hun rivalen in de bochten telkens trachtten te hinderen. Concurrenten brutaal omver gooien of een wiel uit hun wagen rukken was toen schering en inslag. Doch de stemming die heerst in de stad waar de raid betwist wordt en op de tribunes is dezelfde. Overal wapperen vlaggen en wimpels, de toeschouwers zijn een en al spanning, er wordt geraden en gewed en dat alles is niet nieuw.

DE LAATSTE VOORBEREIDINGEN

OVER een half uur zal het startsein gegeven worden. De renwagens staan opgesteld bij de piste en wel in groep of « per stal » d.w.z. dat de auto's van dezelfde firma bij elkaar staan. De werktuigkundigen werpen een laatste oogslag op banden, remmen, benzinereservoirs, enz. De stem in de luidspreker vraagt de deelnemers de hun toegewezen plaats, vlak voor de tribunes, in te nemen. Het spreekt vanzelf dat de auto's die eerst mogen vertrekken enig voordeel hebben. Wie het eerst vertrekt wordt daarom niet door de directie bevolen doch bij loting beslist. Iedereen heeft dus evenveel kans. Op de eerste rij staan drie wagens opgesteld, op de tweede rij twee, op de derde drie, op de vierde twee, enz.

MET EEN LAWAAI VAN ALLE DUIVELS!

Nog enkele minuten... De motoren ronken en de chauffeurs kijken gespannen naar de wit-zwartgeruite wimpel voor hen. Nog vijftien sekonden, nog tien, nog vijf... De wimpel gaat naar omlaag en met een lawaai van alle duivels schieten de auto's de renbaan op. Na enkele tientallen meters wordt de snelheid reeds opgevoerd en de eerste bocht bliksemsnel genomen. Indien de wedstrijd op een gesloten piste gereden wordt, blijft het lawaai aanhouden, ook al zijn de auto's uit het zicht verdwenen.

Laatste voorbereidingen

Naar het einde toe zwelt het geronk nog aan. Heel de lucht trilt er van en men moet de oren stoppen en roepen indien men z'n buurman een verstaanbaar woord wil zeggen!

DE EERSTE ONGEVALLEN...

Nog vooraleer de eerste ronde ten einde is, geven de speakers door de luidsprekers, die in contact staan met observatieposten langsheen de renbaan, de eerste commentaren. Auto X heeft auto Y voorbijgestoken. Deelnemer zo-en-zo, heeft de strijd gestaakt. Drie auto's aan de leiding! Wie zal de eerste ronde winnen? Het geronk van de motoren nadert en daar komt de eerste auto de helling af gestoven gevolgd door twee rivalen. Het is de derde wagen die de twee eersten als een bliksem voorbij schiet. Dan zijn ze alle drie reeds uit het gezicht verdwenen. Daar het slechts de eerste ronde is zijn alle pronostieken nog gevaarlijk.

DE GEHEIME CODE

Een uur later schijnt de grootste spanning geweken en blijven er nog twee wagens aan de leiding. Zij rijden en rijden en bekommeren zich niet om wat er achter hun rug gebeurd. Voor de stands van de verschillende merken, zijn de mecaniciens druk in de weer.

Kabbalistische tekens

Bij iedere ronde plaatsen de directeurs een zwart bordje met kabbalistische tekens voor hun stand. Op deze wijze geven ze bevelen aan hun piloten. Zij alleen kennen de geheime codè en weten dat X10 bv.: « Let op concurrent nr 4 » betekent en T.T. 4: « Nr 4 niet voorsteken! » Al de renners gehoorzamen aan deze bevelen, alhoewel dit niet altijd even aangenaam is. Soms krijgen ze tot taak een gevaarlijk tegenstander uit te putten, terwijl ondertussen de leider van zijn ploeg (dus ook van hetzelfde merk) ongehinderd naar de eindoverwinning kan rijden.

Er wordt getankt

DE RESERVES WORDEN AANGESPROKEN

Wat gebeurt er? Waarom stoppen de auto's? Geloof me, dit is doodgewoon. Kijk daar komen de werktuigkundigen reeds aangesneld en in een ommezien heeft de koerswagen nieuwe banden gekregen. Ook de benzine wordt aangevuld en tijdens deze operatie beschermt de piloot, voorzichtigheidshalve, zijn hoofd, nek en schouders door een grote kap in rubber. Zo'n koerswagen in een paar minuten opnieuw strijdvaardig maken vergt veel vakkennis, nauwgezetheid en oefening; de eerste de beste krijgt zulks niet voor elkaar. De auto's starten opnieuw en niet lang nadien meldt een observatiepost dat renwagen nr 4 moeilijkheden heeft. Dadelijk rijdt een ambulancewagen te hulp en ook de depannagewagen van de stand (indien het een koers over lange afstand is) rijdt naar de aangeduide plaats.

Indien de koers haast ten einde is of de wagen absoluut niet hersteld kan worden, blijft er voor de piloot niets anders over dan te voet naar zijn stand terug te keren!

De piloot komt te voet terug...

DE EINDSPRINT

Nog enkele ogenblikken en de koers is ten einde. Daar komt de overwinnaar de helling af gereden de eindstreep over. De wit-zwart geruite wimpel wordt heftig over en weer gezwaaid en de ovaties barsten los. De overwinnaar stapt uit en wordt hartelijk gefeliciteerd. Dan komen ook de andere renwagens toe. Het uitroepen van de overwinnaar maakte automatisch een einde aan de wedstrijd. De nationale hymne van de overwinnaar of overwinnende ploeg wordt gespeeld en het is gedaan. De degelijke mechaniek van de auto, de intelligentie en de koelbloedigheid van de piloot werkten hier samen om de mooie zegepraal te behalen.

In Juni beginnen de grote Zomerwedstrijden. Welke auto en welke piloot zal de beker 1951 in de wacht slepen?

Volgende week wagen we ons aan enkele pronostieken!

MONSIEUR VINCENT

Vincent werd als slaaf verkocht en het duurt niet lang of hij kan zijn meester bekeren Beiden ontvluchten Tunis en gaan naar Rome. Vincent wordt priester gewijd en de paus gelast hem met een boodschap voor koning Hendrik IV...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

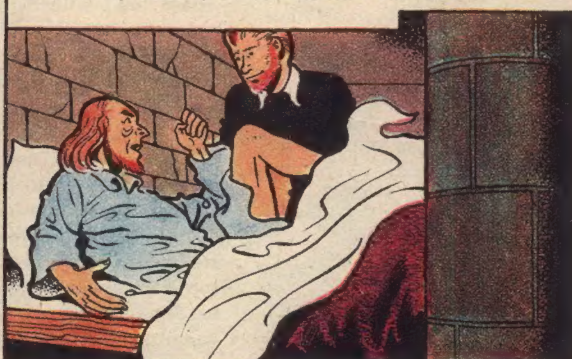
Nooit heeft Vincent de tekst gekend van de boodschap die hij de koning bracht. Hij trok zich dadelijk terug en trachtte niet voordelen te halen uit de ontmoeting met de vorst.

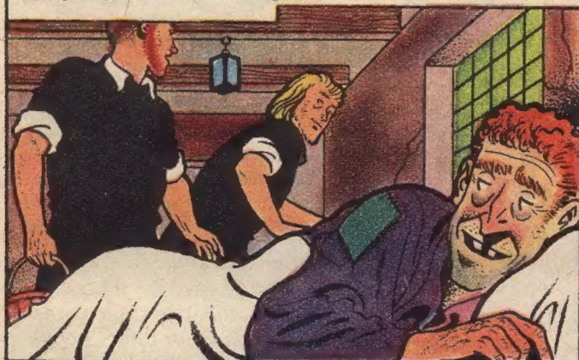
Hij was te Parijs en bleef er. Hij huurde een kleine kamer in de buurt van Saint-Germain...

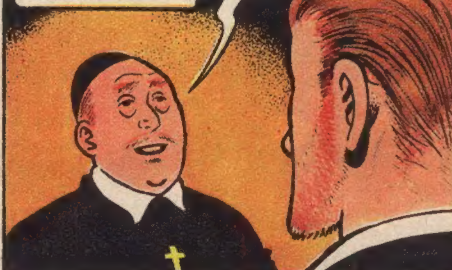
Niet ver vandaar was een tehuis waar vele armen en zieken bij elkaar hokten zonder hoop en zonder vooruitzicht. De meesten waren verbitterd en ten einde raad. Vincent deed al wat mogelijk was om hen te helpen, ook al werd hij soms op verwensingen en verwijten onthaald.

Enkele priesters, die deze taak vroeger als nutteloos hadden beschouwd; kregen weer moed en kwamen Vincent met liefde helpen. Spoedig spraken al de armen van Parijs over hun edelmoedigheid.

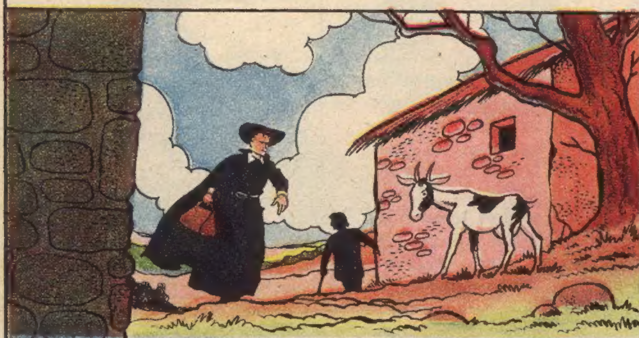

Op zekere dag riep mijnheer de Bérulle, een toekomstig kardinaal, Vincent bij zich om eens met hem te praten...

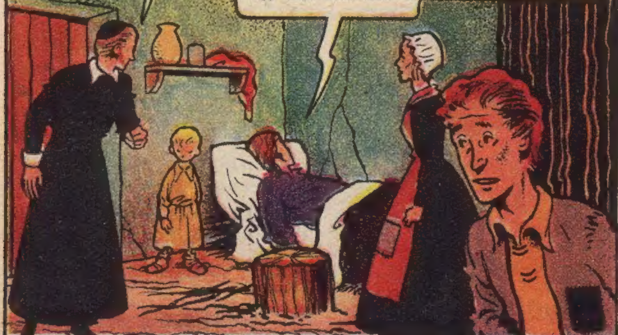

Vincent dacht lang na over deze woorden. Een tijd nadien werd hij tot pastoor van Clichy aangesteld. Heeft Mr. de Bérulle dit bewerkt ? De jonge priester neemt zijn schamel bezit op en trekt met veel moed naar zijn nieuwe parochie.

Wat een teleurstelling ! De kerk is slechts een puinhoop en de bevolking arm, onverschillig en zelfs vijandig. De pastoor bezoekt zijn parochianen en ziet hoeveel miserie er in alle huizen heerst. Veelal wordt hij slecht ontvangen...

Vincent zet zich in met hart en ziel voor die arme mensen. En na enkele maanden...

(Wordt voortgezet.)

De GESCHIEDENIS van een LUCIFER

HET is doodeenvoudig. Je neemt een rechthoekig doosje uit je zak, opent het met je duim en neemt er een stokje hout uit. Indien je nu dit stokje tegen een van de zijden van het doosje wrijft, springt er dadelijk een heldere vlam uit. Wij kunnen ons haast niet voorstellen, dat « vuur maken » en « vuur geven » vroeger zo moeilijk was en dat de weg van het allereerste « vuur » tot dit simpel doosje lucifers zo vreselijk lang was.

Ze trokken ten strijde...

DE EERSTE VUURSLAG

Toen de mens, tot z'n eigen ongeluk, de vuurwapens uitvond, trokken de soldaten ten strijde met een vlammende lont. Ze hadden die nodig om hun haakbussen te ontsteken vooraleer ze konden schieten. 't Was lang niet zo gemakkelijk en een slimme soldaat maakte toen de eerste vuurslag. Het was een eerder primitief apparaat. Een stuk ijzer wreef tegen een stuk silex en de vlammetjes die hieruit sprongen, ontstaken de tonderstof. Kennen jullie het sprookje van de « Soldaat met de Tondeldoos » van H.C. Andersen ? Wel, dan weten jullie precies

Reeds toen verkochten ze stekjes...

hoe die eerste vuurslag er uit zag. Maar, in die tijd kon niet iedereen zich een tondeldoos aanschaffen en men vond de stekjes uit. Neen, zij dienden nog niet om vuur te maken, maar wel om het vuur over te brengen. Het waren stokjes wilgenhout van ongeveer 15 cm. lang. Men stak ze in 't haardvuur en kon zo in een andere plaats vuur aanleggen of ook een pijp, een kaars of lamp ontsteken.

EEN OUD ROMEINS RECEPT

Met die wilgenstokjes was het niet alles, want liet de huisvrouw het vuur in de haard uitdoven kon ze met haar stekjes niets aanvangen. Was het vuur te ver gedoofd, werd het al heel moeilijk een stokje te doen branden en toen vond men er weer iets nieuws op ! Men doopte het uiteinde van het stokje in een papje vloeibare solfer en hield het stokje dan in het haardvuur, dat natuurlijk dadelijk opvlamde en het stokje ontstak. Men vertelt, dat in de straten van het antieke Rome de bedelaars stokjes verkochten waarvan het einde reeds voorzien was van solfer. Dat waren dus reeds de echte zwavelstokjes. Het grote probleem was hiermee echter nog niet opgelost, want men moest nog steeds vuur hebben alvorens met een stekje kon ontsteken !

Laboratorium in zakformaat

EEN ONTPLOFFING IN ZAKFORMAAT

J.J. Chancel, een student uit Parijs, kwam op het idee zijn stokjes een puntje van chloorkali te voorzien. Om vuur te krijgen doopte hij dit uiteinde in een buisje gevuld met solferzuur. Het was prachtig, maar je moest je waren heel zorgvuldig dragen ! Brak het buisje, kreeg je het solferzuur in je zak en was er te veel cloorkali aan de stokjes, dan ontplofte het hele spel !

STUDENTEN VINDEN HET

Charles Seuria, een Frans student, en de Oostenrijker Stephan von Roemer, een jong chemist, vonden, dat het niet langer ging hun pijp op te steken met zo'n ingewikkelde vuurmakerij. Ze namen de stokjes, doopten ze in solfer en legden er daarna een heel dun laagje phosphoor boven op. Bij de minste wrijving sprongen er vlammetjes uit dit stokje. Spoedig oogstten ze sukses. 't Was heel praktisch : je nam een stokje, wreef het tegen je schoenzool, een muur of wat ook en klaar was Kees !

DE ZWEDEN ZIJN NOG SLIMMER !

Tot vlak voor de eerste wereldoorlog kon men nog overal de zwavelstokjes van Seuria en Roemer vinden, alhoewel vijftig jaar vroeger de Zweedse scheikundige Lundström een revolutie in het rijk der stekjes had teweeg gebracht. De zwavelstokjes met solfer en phosphoor roken niet al te best, ze bevatten zelfs het gevaar voor vergiftiging. Lundström doopte

Ze aanwrijven was niet moeilijk...

zijn stekjes in chloorkali en bestreek de doosjes, waarin ze bewaard werden, aan een zijde met phosphoor ! De echte lucifertjes waren gemaakt en de fabrieken van Lundström de « Jönkojing Tänstickfabrik » was spoedig de grootste ter wereld. Thans is er geen land meer dat de Zweedse lucifers in de schuifdoosjes niet kent.

EEN LEVEN VOOR EEN DOOSJE LUCIFERS

In het Hoge Noorden, bij de Laplanders en de Eskimo's, waar de verbindingen met de rest van de wereld zo moeilijk en schaars zijn, hebben de lucifers een ontzaglijke waarde. Hout is er haast niet en wanneer het vuur dooft, zijn er lucifers nodig om er te maken. En daar kun je niet even naar de winkel lopen om enkele pakken te halen ! Twintig jaar geleden heeft de Canadese politie twee Eskimo's aangehouden die een blanke om het leven hadden gebracht om zijn voorraad lucifers te kunnen roven ! Ons lijkt dat niet alleen vreselijk, maar ook onmogelijk !

Bij de Lappen

HOE KOMT ZO'N LUCIFERTJE TOT STAND ?

DE populier en de trilpopulier leveren meestal het hout voor de lucifers. In de fabriek worden ze ontschorst en mechanisch in blokken van 75 cm. gezaagd. In vaktaal heet men deze blokken « bollen ». Een tijdlang worden de « bollen » te week gelegd en dan in de machine geschoven, waar ze uitgerold worden. Deze heel eigenaardige machine bestaat uit een mes met een heel fijn lemmer dat de bol hout schilt (zoals men een aardappel zou schillen, dus van buiten naar binnen). Deze schil is slechts twee en halve millimeter dik en wordt daarna in stukjes van 5 cm. lang gesneden. Deze gaan nog eens door een machine en komen er uit als de platte stokjes die we kennen. Hier worden ze met een enorme spade in een bad gegooid, waar ze hun rode kleur ontvangen en tevens in een product gedrenkt worden, dat het verkolen belet wanneer de vlam uitdooft. Nu krijgen de stekjes een fijn laagje parafine, opdat het hout dadelijk zou branden wanneer het hoedje van solfer ontploft, en pas dan krijgen ze hun geel puntje of de ontvlambare stof. Automatisch worden ze in grote en kleine doosjes in pakken en kisten verpakt.

Acht lucifers per dag en per inwoner

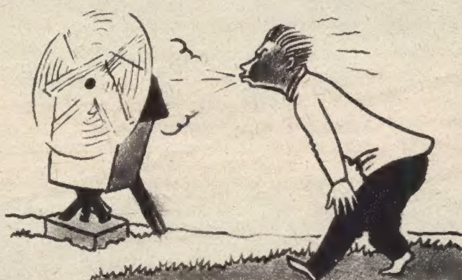
Hier enkele cijfers die jullie de belangrijkheid van de lucifer-industrie zal verduidelijken. In ons land alleen worden jaarlijks 45.000 bomen gebruikt als luciferhout. Wij verbruiken 500.000 kassen van 1.000 dozen per jaar of een gemiddelde van 8 lucifers per inwoner, de kinderen meegerekend !

Ziezo, zijn jullie alweer een beetje kennis rijker !

Uit de vier windstreken

BARON VON MUNCHHAUSEN SPRAK DE WAARHEID ?

WE weten allemaal dat Baron von Münchhausen een fantast, een aartsleugenaar was en van zijn man, die windmolens met zijn adem liet draaien, hebben we geen snars geloofd, maar... dat was lang niet zo erg gelogen als men wel denken zou. Een mens oefent bij het uitademen een druk uit van een tiende atmosfeer of : duizend kilogram per vierkante meter. Een lichte bries met een snelheid van tien kilometer per uur heeft slechts een druk van een halve kilogram per vierkante meter. Een orkaan met een snelheid van honderd zestig km. per uur die in staat is bomen te ontwortelen, daken in de lucht te slingeren en spoorwegwagons om te gooien heeft een druk van twee honderd vijftig kg. per vierkante meter. Als we de cijfers even vergelijken komen we tot de vaststelling dat de kleine mens de sterkste is !

HOEVEEL FILMEN PER JAAR ?

In de Ver. Staten	409	Duitsland	59
In Mexico	110	Argentinië	58
Frankrijk	106	Spanje	38
Italië	81	Zweden	30
Engeland	66	Oostenrijk	25

WELK LAND TELT HET GROOTSTE AANTAL BIOSCOPEN ?

De Ver. Staten	19.500	Zweden	2.490
Rusland	12.000	Japan	2.374
Italië	7.900	Tsjecho-Slowakije	2.250
Frankrijk	5.145	Argentinië	2.200
Duitschland	5.023	Indië	2.100
Engeland	4.767	Brazilië	1.650
Spanje	3.900	België	1.450

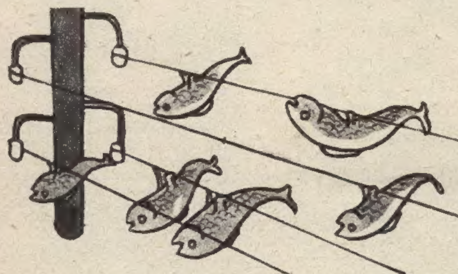
HET IS NOG ZES SIGARETTEN...

VRAAGT men op het platte land hoe lang het lopen is naar een bepaald punt, luidt het antwoord negen keer op tien : Nog een goed kwartiertje ! Stel je nu dezelfde vraag aan een inwoner van Manilla op de Philipijnen dan zal deze je antwoorden : nog zes sigaretten ! Ja, daar rekent men niet met minuten maar met sigaretten en de vreemdeling moet maar weten dat men daar tien minuten rekent om één Manilla-sigaret te roken !

DE FAMILIE-TELEFOON

TE München werd een nieuw telefoontoestel tentoongesteld, dat men *televox* heeft genoemd. Legt men de hoorn van dit toestel op een uitstekend bord, aan het apparaat zelf bevestigd, is het mogelijk een gesprek te voeren zonder de hoorn aan het oor en de microfoon voor de mond te houden. Ook andere personen in dezelfde kamer kunnen aan het gesprek deelnemen. De woorden van de persoon die heeft opgebeld, zijn in de hele kamer te horen en als iemand in de kamer wat zegt, is dit via de televox en de microfoon ook voor de man aan het andere eind van de draad duidelijk te horen.

EEN KARPER IS BESTAND TEGEN DE KOUDE

DE karper kan tijdens zijn winterslaap een temperatuur van 20° onder nul goed verdragen. Zijn hart klopt dan nog slechts één of twee keer per minuut, maar nauwelijks is het ijs gesmolten of het hart klopt weer normaal en onze karper is zo fris en gezond als een bliekje !

LICHTER DAN KURK ?

WIE weet welke houtsoort lichter is dan kurk ? Wel, het hout van de balsaboom die groeit in West-Indië en in Midden- en Zuid-Amerika ! Een stuk kurk van een kubieke decimeter weegt ruim drie ons, een even groot stuk balsahout weegt minder dan de helft ! Een man kan een dikke balsaboom gemakkelijk dragen. De bewoners van de streken waar de balsaboom groeit maken er vlotten van . « Balsa » betekent trouwens « vlot ».

DE ZOO VAN BERLIJN

DE Zoo van Berlijn werd door de bombardementen totaal verwoest. Het grote park werd na de vijandelijkheden gebruikt om aardappelen en wat groenten te planten en de laatste resten van de machtige bomen dienden als brandhout. Thans is men volop aan het werk om de Zoo weer op te bouwen. De bommentrechters werden dichtgelegd of in een sierlijke vijver herschapen. Niet minder dan 500.000 bomen zullen er geplant worden en iedere Staat van West-Duitsland zal zijn deel bomen leveren. De eerste 150.000 kwamen uit Frankfurt met een speciaal Engels vliegtuig aan. Toch zal het nog 40 tot 50 jaar duren vooraleer de grootste Zoo van Europa opnieuw iets van zijn oude luister zal terug hebben.

KUNNEN ZE WERKELIJK VLIEGEN ?

MEN kent voor het ogenblik veertig soorten vliegende vissen. Kunnen ze nu echt vliegen ? In werkelijkheid zijn het zweefvluchten. De vinnen doen hierbij dienst als draagvlak en bewegen niet zoals de vleugels van een vogel. De langste vluchten duren van 12 tot 30 sekonden. Een vliegende vis beweegt zijn vinnen ook bij 't zwemmen niet. Zij liggen zo dicht mogelijk tegen het lichaam geplooid om zo min mogelijk weerstand van het water te ondervinden. Door het krachtig slagen van de staart komen vliegende vissen vooruit, de staart dient als roer en tevens als schroef. Zodra de vis vrij in de lucht zweeft, kan hij niet meer van richting veranderen.

DE STIER IS KLEURENBLIND !

NIET de kleur van het doek maakt de stier dol, want hij is kleurenblind en ziet geen verschil tussen de rode en een andere kleur ! De vlugge bewegingen waarmee de torero het doek zwaait, maken de stier woedend.

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

Het dappere nikkertje grijpt een tolvormig wespennesp...

...en gooit het uit alle macht op de neus van de gorilla !

De gorilla, razend van pijn, pakt zijn biezen en de grenadier van Victoria en Choko zetten hun weg voort. Zonder verdere ongelukken komen ze aan het hutje van Choko.

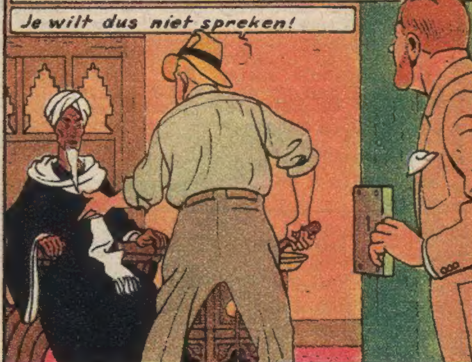

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE
TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGARD-P. JACOBS
Mortimer zoekt de cheik Abdel Razek bij de mastaba. Onderweg verneemt hij dat Sharkey naar het huis van de cheik gelopen is. Mortimer is er van overtuigd dat dit niets goeds voorspelt en gaat op zijn beurt naar de cheik..

Mortimer werkt met beide ellebogen en kan zich aldus een weg door de menigte banen ...
Balek! Laat me door!

Hij loopt door de tuin recht naar de deur
Ga je eindelijk spreken? Wens je liever een pak ransel?

De professor stoot de deur open en bemerkt Abdul Razek die ernstig en waardig neerzit naast een rond tafeltje. Sharkey staat schuimbekkend van woede vóór hem en dreigt met de zweep
Je wilt dus niet spreken!

Luister goed, steenezel, zodra je nog eens zo'n toverij uithaalt in de mastaba, zal ik je...
Wat kun jij, gewone sterveling tegen de geest van Tanitkara?

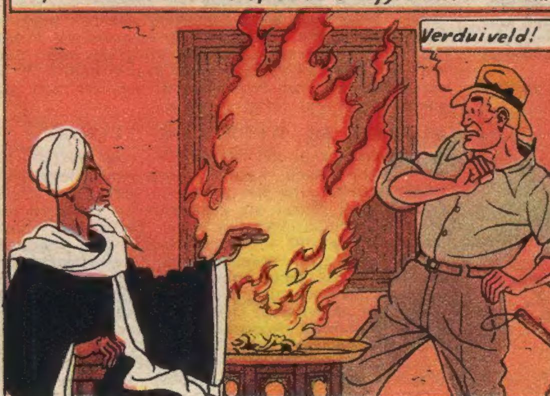

Hahahaha! Ouwe grappenmaker, die geest van Tanitkara heeft er niets mee te maken! Jij alleen hebt hier de hand in het spel...

Je hebt krachten gewekt die niemand kan overmeesteren. Nog één ding kan je redden en dat is: de vlucht!

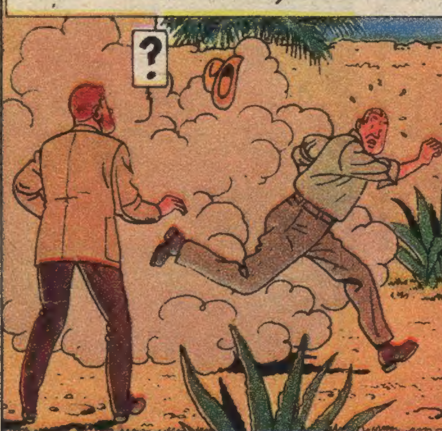
Sharkey voelt dat hij met dreigen niets wint en gebruikt een andere tactiek ...
Goed, goed. Je wilt verstandig zijn en ik voel waar je heen wilt...

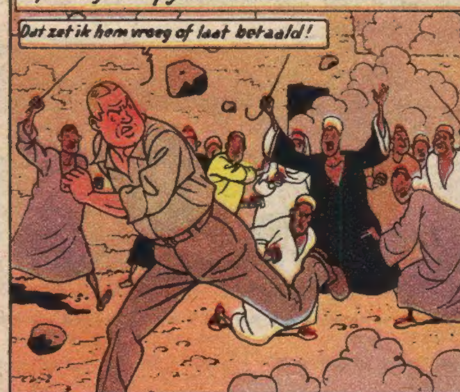

Maar, ik speel even goed hoor en dan ... met verstandige lui kan men steeds overeenkomen. Hier heb je honderd pond, ouwe mummie, en we praten er niet meer over

Sharkey gooit een bundel bankbiljetten op het tafeltje dat met geheimzinnige tekens bedekt is
Hier pak aan!

Op het ogenblik dat de banknoten de tafel aanraken, heft de cheik de hand op en de briefjes vatten vuur...
Verduiveld!

Een verstikkende rookwolk omhult Sharkey en hij is verplicht de plaat te poetsen
Dat is hekserij!

Verschrikt loopt Sharkey het huis uit...
?

...doch op straat moet hij lopen zo snel hij kan, om niet door de woedende dorpelingen afgeranseld te worden
Dat zet ik hem vroeg of laat betaald!

Intussen is de rook in het huis even plotseling verdwenen en Mortimer hoort de ernstige stem van de cheik:
Wees welkom in mijn nederige woning ...